ах якими були ми дурними й веселими!
як усе нам вдавалося легко і просто!

в цьому світі ми всюди були новоселами
навіть світло принóсили власне у темний ще простір

ніфіга ми не знали й раділи усьому
забиваючи глухо на правила строгі –
ні дев'яті врата ані заповідь сьома
нам тоді не здавалися пересторогами

ніфіга ми не мали і прагли усього
все й відразу хотілося! вже і побільше!
наче в річку вступали ми в кожну дорогу
і несла течія нас – легких і безгрішних

полуничні поля і гаї олеандрові
розцвітали мов саме для нас уготовані
нам ввижалося щастя у ловах і мандрах
ми вважали – воно може бути впольоване
тільки щастя впольоване – здобич убита
не злетить воно вгору
не гнатиме чвалом
після нього – лиш чорна жага ненаситна
світла – мало!
і темряви – замало!

от відкрито врата – і дев'яті й десяті
а за ними – такі ж коридори і двері
вже розламано сім а чи й вісім печатей..
ну й чого нам іще?
і куди вже тепер нам?

ах які ж ми були..
ох якими ж ми стали..
ах-ах-ах! ох-ох-ох! – наші плани на завтра
відцвітають без нас у безплідній печалі
полуничні поля і гаї олеандрові